Р Е Ш Е Н И Е
№ 44565

гр. София, 12.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 60 състав,** в публично заседание на 15.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **6005** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Д. В. И., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес]0, подадена чрез пълномощника му адвокат Т. В. Б. от Софийска адвокатска колегия, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 26-4332-002003 от 20.04.2026 г., издадена от полицейски инспектор М. Г. Н. към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), отдел „Пътна полиция“.

С оспорената заповед на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца“.

В жалбата и в депозираната по делото писмена молба се навеждат доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт поради постановяването му в противоречие с материалноправните разпоредби, при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, в нарушение на принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК и в несъответствие с целта на закона (отменителни основания по чл. 146, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК). Жалбоподателят поддържа, че фактическата причина за прекратяване на регистрацията на управляваното моторно превозно средство е била липсата на сключена задължителна застраховка

„Гражданска отговорност“, за която хипотеза законът урежда специална мярка по чл. 171, т. 1, б. „е“ от ЗДвП със срок до предоставяне на информация за сключена валидна застраховка. Излага се, че непосредствено след извършената проверка – още на 18.04.2026 г., е сключена застраховка „Гражданска отговорност“ за автомобила и регистрацията му е била служебно възстановена по реда на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП. Поради това към момента на издаване на оспорената заповед на 20.04.2026 г. противоправното състояние е било отстранено, целите на административната принуда са били постигнати и налагането на ПАМ е било лишено от предмет и законова цел, като е придобило недопустим санкционен характер. Позовава се на постановеното по делото Определение № 19997 от 21.05.2026 г. на АССГ, 60 състав, с което е спряно предварителното изпълнение на акта. Моли съда да постанови решение, с което да отмени оспорената заповед и да му присъди направените по делото съдебно-деловодни разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 450.00 EUR съгласно представен договор за правна помощ.

Ответникът – полицейски инспектор М. Г. Н. към СДВР, отдел „Пътна полиция“, чрез процесуалния си представител главен юрисконсулт В. П., оспорва жалбата в съдебно заседание и в представени писмени бележки. Поддържа, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в установената от закона форма, при спазване на административнопроизводствените правила и при правилно приложение на материалния закон. Сочи, че към момента на проверката е било налице управление на МПС със служебно прекратена регистрация, което съставлява нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, наказуемо по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, и поражда правомощие за налагане на мярката по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП. Моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана, да присъди в полза на СДВР юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Контролиращата страна – Софийска градска прокуратура, редовно призована за откритото съдебно заседание, не изпраща представител и не изразява становище по основателността на жалбата.

Административен съд София-град, Трето отделение, 60 състав, като обсъди събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и след като извърши цялостна служебна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА:

На 18.04.2026 г. около 11:58 ч. в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], срещу № 4, жалбоподателят Д. В. И. е управлявал лек автомобил марка „В.“, модел „i3“ (Б. И ИЗС) с регистрационен [рег.номер на МПС] , собственост на „ОТП Лизинг“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] и с ползвател „Бова Рент“ ЕООД с ЕИК[ЕИК].

При извършена полицейска проверка на място и извършена справка в информационните масиви на МВР от проверяващите служители е установено, че регистрацията на управляваното моторно превозно средство е била служебно прекратена, считано от 10.03.2026 г. (в 04:07 ч.), на основание чл. 143, ал. 10 от ЗДвП поради постъпило уведомление от Гаранционния фонд за липса на

сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите.

За констатираното контролният орган младши автоконтрольор Д. Т. Л. при отдел „Пътна полиция“ – СДВР е съставил срещу водача Д. В. И. Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) Серия GA № 4191808 от 18.04.2026 г., като деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1, предл. 1 от ЗДвП – управление на моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред. Със съставянето на акта са иззети като доказателства 2 броя регистрационни табели с [рег.номер на МПС] и свидетелство за регистрация на МПС №[ЕИК]. Актът е предявен на водача и е подписан от него без възражения.

От приетата като писмено доказателство по делото Застрахователна полица за застраховки „Гражданска отговорност“ на автомобилистите и „Злополука“ № BG/11/126001347658, издадена от ЗАД „Армеец“, се установява по несъмнен начин, че на същия ден – 18.04.2026 г., в 12:53 ч. (по-малко от един час след полицейската проверка) за процесния лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] е сключен валиден договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ със срок на действие една година, като дължимата застрахователна премия е заплатена еднократно.

Видно от приложената по административната преписка официална справка от автоматизираната информационна система на МВР за историята на регистрацията на МПС с рег. [рег.номер на МПС] , на 18.04.2026 г. в 12:53 ч. е извършена служебна промяна на статуса на превозното средство – отразено е служебно възстановяване на регистрацията на автомобила по реда на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП въз основа на автоматизирано уведомление от Гаранционния фонд за наличие на сключена валидна застраховка „Гражданска отговорност“.

На 20.04.2026 г. – два дни след сключването на застраховката и служебното възстановяване на регистрацията на автомобила, полицейски инспектор М. Г. Н. към СДВР, отдел „Пътна полиция“, е издал оспорената Заповед за прилагане на ПАМ № 26-4332-002003. В заповедта са възпроизведени констатациите от съставения на 18.04.2026 г. АУАН и е посочено, че за извършеното нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП е предвидено наказание „лишаване от право да управлява МПС“ по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, поради което на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП на Д. В. И. се налага принудителна административна мярка – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца.

Препис от заповедта е връчен на жалбоподателя, като срещу нея в законоустановения срок е подадена жалба чрез административния орган до Административен съд София-град на 30.04.2026 г.

С постановеното по настоящото дело Определение № 19997 от 21.05.2026 г. съставът на съда е спрял предварителното изпълнение на оспорената заповед, като е приел, че със сключването на задължителната застраховка на 18.04.2026 г. и възстановяването на регистрацията по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП целта на мярката е била постигната.

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

Жалбата е процесуално ДОПУСТИМА. Подадена е от надлежна страна – физическо лице,

посочено като адресат на оспорения индивидуален административен акт, чиято правна сфера пряко и непосредствено се засяга от разпоредената мярка. Жалбата е депозирана в преклузивния 14-дневен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 от ЗДвП пред компетентния съд. Налице е правен интерес от съдебното оспорване, който съществува самостоятелно и независимо от последващото развитие на административнонаказателното производство, включително с оглед защитата срещу неправомерно засягане на субективни права и отговорността за съдебните разноски.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК – дали актът е издаден от компетентен орган, в съответната форма, при спазване на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалния закон и с целта на закона.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган по смисъла на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. Съгласно цитираната разпоредба принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е представена Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на службите за контрол по ЗДвП, както и Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. на директора на СДВР, с която държавни служители от отдел „Пътна полиция“ при СДВР – полицейски органи по смисъла на чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, са оправомощени да прилагат с мотивирана заповед ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, 5, б. „а“ и т. 6 от ЗДвП. Издателят на акта заема длъжността полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ – СДВР (видно от приложената Заповед № 513з-3065/17.03.2026 г.), поради което разполага с материална и териториална компетентност за издаването ѝ.

Актът е постановен в писмена форма и формално съдържа предвидените в чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП реквизити – посочени са органът издател, адресатът, правното и фактическото основание за налагане на мярката.

Оспорената заповед обаче е издадена в противоречие с материалния закон и в несъответствие с целта на закона (отменителни основания по чл. 146, т. 4 и т. 5 от АПК).

Съгласно чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП временно отнемане на свидетелството за управление на МПС се налага на водач, извън случаите по букви „а“ – „ж“, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП.

От текста на разпоредбата следва недвусмислено, че мярката по чл. 171, т. 1, б. „з“ от ЗДвП има субсидиарен характер – тя намира приложение единствено в случаите, които остават извън

хипотезите, изрично уредени в предходните букви „а“ – „ж“. В разглеждания случай от съдържанието на преписката безспорно се установява, че фактическото основание за служебното прекратяване на регистрацията на автомобила по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП е било единствено липсата на действаща задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. За управлението на МПС без такава застраховка законодателят е предвидил специална принудителна административна мярка в нормата на чл. 171, т. 1, б. „е“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС на водача до предоставяне на информация за сключена валидна застраховка, но за не повече от 6 месеца.

Разликата между двете хипотези е съществена: докато по б. „е“ продължителността на мярката е обусловена от волята на лицето и се прекратява незабавно след предоставяне на данни за сключена застраховка, то по б. „з“, подб. „гг“ срокът е поставен в зависимост от развитието на административнонаказателното производство. Дори при конкуренция между двете правни норми, съгласно основополагащия принцип за съразмерност, закрепен в чл. 6, ал. 2 и ал. 3 от АПК, административният орган е длъжен да приложи онази законосъобразна мярка, която е по-благоприятна за гражданина и не засяга правата му в степен, надхвърляща необходимото за постигане на законовата цел. Прилагането на по-тежката субсидиарна мярка по б. „з“, подб. „гг“ при налична специална хипотеза представлява нарушение на материалния закон.

Наред с това заповедта страда от още по-съществен материален порок, водещ до нейната незаконосъобразност. По правната си природа и съгласно чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН) и чл. 171 от ЗДвП принудителните административни мерки представляват форма на държавна принуда с изключително превантивен и преустановителен характер. Тяхната законова цел е да осигурят безопасността на движението по пътищата, да преустановят извършването на текущо административно нарушение и да предотвратят настъпването на вредни последици. ПАМ не съставляват административно наказание, нямат характер на наказателна репресия и не могат да служат като предварително изпълнение на предвидено в закона административно наказание.

С оглед на тази им функция законосъобразността на прилагането на ПАМ следва да се преценява към момента на издаване на административния акт съгласно чл. 142, ал. 1 от АПК. Към датата на постановяване на оспорената заповед – 20.04.2026 г., по делото е безспорно установено, че причината за налагане на мярката е била изцяло отстранена. Още на 18.04.2026 г. в 12:53 ч. (в рамките на по-малко от час след полицейската проверка) е сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ и в автоматизираната система на МВР е извършено служебно възстановяване на регистрацията на автомобила по реда на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП.

При положение че към момента на издаване на заповедта автомобилът е бил с надлежно възстановена регистрация и валидно застрахователно покритие, противоправното състояние е било преустановено, а преследваната от закона защитна цел – постигната. При тези фактически обстоятелства към 20.04.2026 г. за административния орган не е съществувала реална правна необходимост от упражняване на държавна принуда чрез временно отнемане на свидетелството за управление на водача. Липсва текущо нарушение, което да бъде преустановявано, както и опасност за безопасността на движението, произтичаща от липса на застраховка или от движение на нерегистрирано МПС.

Издаването на заповед за ПАМ при вече отстранено нарушение и възстановена регистрация превръща мярката в самоцелна санкция за минало поведение, което е абсолютно несъвместимо с целта на закона и с разпоредбите на чл. 171 от ЗДвП и чл. 22 от ЗАНН. Административният орган е приложил принудата механично, възпроизвеждайки констатациите от съставения АУАН, без да извърши дължимата индивидуална преценка за актуалната необходимост от мярката към момента на произнасянето си, с което е нарушил чл. 35 и чл. 59, ал. 2 от АПК.

Мярката е наложена и в пряко нарушение на принципа на съразмерност (чл. 6, ал. 1, ал. 2 и ал. 5 от АПК), съгласно който административните актове не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за постигане на преследваната цел, а органите са длъжни да се въздържат от действия, причиняващи вреди, явно несъизмерими с целта. Отнемането на свидетелството за управление на жалбоподателя след възстановяване на регистрацията на превозното средство ограничава неоправдано и прекомерно неговата правоспособност и личната му сфера, без да обслужва какъвто и да е легитимен обществен интерес.

По изложените съображения оспорената заповед се явява незаконосъобразна като издадена в противоречие с материалноправните разпоредби и в несъответствие с целта на закона и следва да бъде отменена на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК.

ПО РАЗНОСКИТЕ:

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК жалбоподателят има право на присъждане на направените по делото разноски, които следва да бъдат възстановени от бюджета на органа, издал отменения акт – юридическото лице Столична дирекция на вътрешните работи.

От страна на жалбоподателя е заявена своевременна претенция за разноски и е представен Договор за правна помощ от 29.04.2026 г., от който се установява реално договорено и заплатено в брой адвокатско възнаграждение в размер на 450.00 EUR (четиристотин и петдесет евро). Направеното от процесуалния представител на ответника възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение по реда на чл. 78, ал. 5 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК е неоснователно. Договореният размер от 450.00 EUR е под установения минимален размер по чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, предвиждащ възнаграждение в размер на 1000 лева (равняващи се на 511.29 EUR), поради което не са налице предпоставки за неговата редукция. Поради това ответникът следва да бъде осъден да заплати на жалбоподателя разноски в пълния доказан размер от 450.00 евро в едно с платената държавна такса в размер на 5,11 евро, общо разноски в размер на 455,11 евро.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ и чл. 143, ал. 1 от АПК, Административен съд София-град, Трето отделение, 60 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Д. В. И., ЕГН [ЕГН], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-002003 от 20.04.2026 г., издадена от полицейски инспектор М. Г. Н. към Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“, с която на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП му е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца“.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Д. В. И., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес]0, сумата от **455.11 EUR (четиристотин и петдесет и пет евро и единадесет цента)**, представляваща направени по делото разноски за адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване съгласно чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: